

Sygn. akt II AKa 47/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Piotr Schab

Sędziowie: SA Przemysław W. Radzik

SR (del.) Dariusz Drajewicz (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2022 r.

sprawy K. P. (1),

syna J. i H.,

urodzonego w dniu (...) w M.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.; art. 271§ 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt XVIII K 24/21

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 47/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 października 2021 r., XVIII K 24/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1. 1.1.		Nie dotyczy		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1. 2.1.		Nie dotyczy		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
	Nie dotyczy		

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający wyrażeniu błędnego poglądu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżony K. P. (1) dopuścił się zarzucanego im w pkt. I części wstępnej wyroku czynu z art. 258 § 1 k.k. i uniewinnienie go w tym zakresie, a w konsekwencji tego również wyeliminowanie z opisu czynu z pkt. II działalności oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomimo, że zebrane w sprawie dowody, właściwie ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności wyjaśnienia i zeznania P. D., M. H., D. T. oraz złożone w początkowym okresie wyjaśnienia R. B., wskazujące na istnienie grupy o wyznaczonych celach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

przestępczych, tj. wystawianiu poświadczających nieprawdę faktur VAT, prowadzącej systematyczną działalność przestępczą przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, w której działalności udział w poszczególnych przestępstwach stanowiących cel jej działania brał przez okres ponad trzech lat również K. P. (1), akceptując ww. cele i zlecając wystawianie konkretnych, poświadczających nieprawdę dokumentów, a następnie wykonując również operacje na rachunkach bankowych konieczne do ich uwiarygodnienia, prowadzą do wniosku przeciwnego.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający wyrażeniu błędnego poglądu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżony K. P. (1) dopuścił się zarzucanego im w pkt. III części wstępnej wyroku czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i uniewinnienie go w tym zakresie, pomimo, że zebrane w sprawie dowody, właściwie ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności wyjaśnienia i zeznania P. D., M. H., D. T. oraz złożone w początkowym okresie wyjaśnienia R. B., wyjaśnienia samego K. P. (1), dokumentacja bankowa dotycząca zlecanych operacji oraz dokumentacja uzyskana z (...)-(...)Skarbowego w O. i Urzędu Skarbowego w O. wskazują jednoznacznie, iż dokonywane przez K. P. transakcje były związane z popełnieniem czynów zabronionych,

	<p>które stanowiły źródło korzyści poddanych „procesowi prania”, a realizowane przez banki zlecenia płatności za towary i usługi ujęte w fikcyjnych fakturach miały na celu upozorowanie realności rzekomo prowadzonej działalności i tym samym zmierzały do zalegalizowania pieniędzy pochodzących z przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W orzecznictwie został już utrwalony pogląd odnoszący się do wadliwie konstruowanych zarzutów apelacyjnych przez podmioty kwalifikowane. Zacytować wypada, za np. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2022 r. (II AKa 391/20, L.), że błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie do przebiegu określonego zdarzenia będącego przedmiotem procesu karnego zazwyczaj ma swoje źródło w naruszeniu określonych przepisów postępowania karnego ze sfery gromadzenia i oceny dowodów. Dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne są bowiem efektem etapu gromadzenia przez ten sąd dowodów, a następnie ich oceny zgodnie z zasadą określoną w art. 7 k.p.k. W ramach tej oceny dowody uznane przez sąd za wiarygodne stanowią podstawę dokonanych ustaleń faktycznych, zaś te które zostały uznane za pozbawione takiego waloru nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w treści tych ustaleń. Zatem błędne ustalenia faktyczne są najczęściej skutkiem dokonania dowolnej (błędnej) oceny określonych dowodów (obraza art. 7 k.p.k.), bądź też pominięcia określonych dowodów przy ich analizie i ocenie (obraza art. 410</p>		

k.p.k.) lub też wynikiem innego rodzaju uchybień procesowych związanych z przeprowadzonym postępowaniem dowodowym.

W kontekście tego zaznaczyć należy, że prokurator wadliwie zakwalifikował uchybienia sądu a quo, jako błąd w ustaleniach faktycznych, gdyż w istocie sąd ten naruszył przepisy prawa procesowego, których prokurator nie potrafił in extenso wyrazić kwalifikując zarzut, jednakże opisując go w treści petitum apelacji. Zamieszczone w tej części środka zaskarżenia odwołania do właściwej oceny „z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego” zebranych w sprawie dowodów w istocie prowadzi do stwierdzenia, że oskarżyciel stawia zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. (z którego dyspozycji wynika, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego), a także naruszenia art. 410 k.p.k. (który zobowiązuje sąd orzekający do oparcia swojego rozstrzygnięcia na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej).

Naruszenie tych przepisów, przekłada się następnie na wystąpienie błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie oceny udziału oskarżonego, jako sprawcy zarzucanych mu przestępstw kwalifikowanych zgodnie z zarzutami aktu oskarżenia i wynikających z tego konsekwencji.

In concreto, sąd a quo potwierdza okoliczność dokonania przelewów. Stwierdza w uzasadnieniu:

„Oczywiście fakt dokonania przelewów z rachunku firmy prowadzonej przez oskarżonego w łącznej kwocie 6.808.262,60 złotych na rachunki bankowe prowadzone na rzecz (...) oraz w łącznej kwocie 232.216 złotych na rachunek bankowy prowadzony na rzecz (...) sp. z o.o. (...) jest niewątpliwy”.

Następnie sąd okręgowy podejmuje się rozważań odnośnie do przestępstwa bazowego, wskazując:

„Przestępstwem bazowym, z którego pochodzić mogą środki będące przedmiotem czynu z art. 299 k.k., może oczywiście być przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. Sam prokurator w treści zarzutu odwołuje się do uszczuplenia podatku VAT, do zapłaty, jakiego była zobowiązana spółka (...) 'P. i Spółka', za kwotę uszczuplenia, przyjmując sumę podatku VAT wynikającego z nierzetelnych faktur VAT - 2.242.357,70 zł. Problem polega jednak na tym, czy można uznać, że kwoty będące przedmiotem czynności oskarżonego — dokonanych przelewów bankowych pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynu”.

Po takiej treści, sąd a quo podaje, że :

„podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 marca 2015 r. sygn. III K.K. 407/14 Lex 1678967, który przyjął, że przedmiotem czynności wykonawczych przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. może być także nienależna korzyść uzyskana w związku z popełnieniem czynu

zabronionego z art. 56 § 1 k.k.s. w postaci nieodprowadzonego podatku od towarów i usług”.

Później sąd ten stwierdza, że:

„w perspektywie znamion przestępstwa prania brudnych pieniędzy owa korzyść musi być jednak identyfikowalna, to znaczy pozwalająca na ustalenie, że konkretna czynność odnosząca się do wartości majątkowych znajdujących się w majątku sprawcy przestępstwa z art.56 § 1 k.k.s. odnosi się właśnie do tej części majątku, który powinien być odprowadzony w formie podatku”.

Następnie sąd a quo cytuje fragment uzasadnienia Sądu Najwyższego, uznając, że sprawa czynu bazowego została zamknięta.

Z powyższych wypowiedzi sądu I instancji w żaden sposób nie wynika, czy sąd a quo ustalił, a jeśli tak, to na podstawie jakich dowodów, czy czyn bazowy (zwany także pierwotnym) w zakresie wypełnienia jego znamion przedmiotowych urzeczywistnił się, czy też występują dowody, które dowodzą twierdzenia przeciwnego.

Innymi słowy, sąd a quo – mimo takiego obowiązku – w żaden sposób nie odniósł się jednoznacznie do tego, czy wystąpiły przedmiotowe elementy czynu bazowego, określanego też jako pierwotny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2021 r., II KK 245/21, L.).

Sąd I instancji przedstawił jedynie luźne, bezpośrednio niepowiązane ze sobą tezy własne lub obce, które nie prowadzą do żadnych jednoznacznych wniosków, w szczególności nie wskazują, że sąd

ten wypełnił podstawowy a wyżej wymieniony obowiązek orzeczniczy.

Istotne w przedmiotowej sprawie jest to, czy czyn bazowy (pierwotny) w przedmiotowej sprawie zaistniał, a nie czy mógł zaistnieć. Stwierdzenie sądu a quo, że czynem tym „może oczywiście być przestępstwo z art.56 1 k.k.s.” w żaden sposób nie wypełnia tego obowiązku.

Prawidłowo przeprowadzony przewód sądowy, a w konsekwencji prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody powinny prowadzić do jednoznacznych ustaleń potwierdzających albo wykluczających byt czynu bazowego. Brak takich jednoznacznych ustaleń wynika z naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i w konsekwencji prowadzi – w warunkach niniejszej sprawy – do błędnych ustaleń w zakresie zarzucanego oskarżonemu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Skoro sąd a quo nie ustalił, czy wypełniono znamiona przedmiotowe czynu bazowego w ramach przestępstwa kwalifikowanego z art. 299 k.k., to nie mógł ustalić prawidłowo okoliczności odnoszących się do zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej, który pozostaje ściśle powiązany z przypisywanym zachowaniem oskarżonego zarzucanego mu na podstawie art. 299 k.k. w warunkach niniejszej sprawy.

Przepis art. 410 k.p.k. zobowiązuje sąd orzekający do oparcia swojego rozstrzygnięcia na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd powinien dostrzegać i uwzględniać wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody i wynikające z nich okoliczności faktyczne (por. np. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 25 lipca 2018 r., II KK 221/18, L.).

W przedmiotowej sprawie sąd a quo naruszył te obowiązki, a jego wyrok nie stanowi wyniku analizy całokształtu okoliczności ujawnionych na forum rozprawy. Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że wyrok musi stanowić wynik analizy całokształtu ujawnionych okoliczności (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 210/18, L.).

Sąd a quo, naruszając art. 410 k.p.k., w konsekwencji uchybił art. 7 k.p.k., albowiem przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2019 r., V KK 160/19, L.).

Dodatkowo zauważyć należy w odniesieniu do zarzutu udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, że sąd a quo – jak wynika z treści uzasadnienia – stwierdził, że „w okresie co najmniej od stycznia 2008 r. do 5 maja 2011 r. na terenie województwa (...) funkcjonowała zorganizowana grupa przestępcza, w skład której wchodził między innymi M. H., R. B., A. B. i P. D. mająca na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów polegających na wystawianiu faktur VAT potwierdzających wykonanie rzekomych usług przez różne spółki prawa handlowego, podczas gdy rzeczywistości do świadczenia takich usług dochodziło. Za wystawienie faktur VAT mających

dokumentować fikcyjne zakupy usług nabywcy płacili kwotę odpowiadającą części kwoty podatku VAT z faktury. Nabywcy wykorzystywali wystawione faktury VAT w celu pomniejszenia własnych zobowiązań podatkowych. Jednym z nabywców nierzetelnych faktur VAT był oskarżony K. P. (1)”.

Jak podaje w dalszej części uzasadnienia sąd a quo: „K. P. (1) w celu uzyskiwania nierzetelnych faktur za pośrednictwem M. H. nawiązał kontakt z R. B.. Z M. H. ustalił sposób współpracy i uzgodnił, że koszt faktury będzie wynosił 18% kwoty brutto. K. P. (1) spotykał się z R. B. i przekazywał informacje niezbędne dla wystawienia powyżej wskazanych faktur VAT, jak dane Przedsiębiorstwa (...) i Spółka" z/ s w W., numer NIP, przedmiot transakcji, ceny jednostkowe oraz wartość transakcji, a następnie odbierał te dokumenty w biurze firmy (...) i Spółka w W. przy ul. (...). Zdarzało się, że w spotkaniach z K. P. (1) poza R. B. uczestniczył M. H.. Jako dowód dokonania zapłaty kwot widniejących na fakturach K. P. (1) wystawiał dowody zapłaty gotówką (...) oraz w przypadku części faktur dokonano przelewów (opisanych w dalszej części uzasadnienia) z rachunku bankowego Przedsiębiorstwa (...) i Spółka" na rachunki firm wystawców faktur. K. P. (1) sporządzał również protokoły odbioru robót budowlanych, umowy i dokumentację budowlaną niezbędną do odbioru robót. Za wystawienie faktur K. P. (1) płacił osobom wystawiającym dokumenty 18% ich wartości brutto, tj. łącznie nie mniej niż 2.242.970 złotych”.

Co więcej, zdaniem sądu I instancji, „w okresie od stycznia 2008

roku do 5 maja 2011 roku w W. K. P. (1) zakupił 5 faktur VAT dokumentujących rzekomą sprzedaż usług budowlanych o łącznej wartości brutto 1.419.898,50 złotych, w tym podatek VAT 250.348,50 złotych oraz 22 faktury VAT dokumentujące rzekomą sprzedaż usług budowlanych o łącznej wartości brutto 11.041.051,20 złotych, w tym podatek VAT 1.991.009,20 złotych”.

Nie można zaprzeczyć, że z tych treści zawartych w uzasadnieniu sądu a quo nie wynika, aby oskarżony działał okazjonalnie. Twierdzenia te wskazują na regularność kontaktów oskarżonego z osobami, które – zdaniem sądu a quo – należały do zorganizowanej grupy przestępczej. Liczba faktur, jak i też kwota wyklucza przypadkowość kontaktów oskarżonego z osobami, których sąd a quo identyfikuje jako członków grupy. Poza tym zorganizowanie, to nie tylko struktura "pionowa" z przywódcą kierującym działaniem, ale też "pozioma" ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotne jest, że grupa nie nawiązuje kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada systematyczne ich popełnianie – tak w warunkach przedmiotowej sprawy, co wyraźnie wynika z treści uzasadnienia sądu a quo (vide: np. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 marca 2013 r., II AKa 25/12, KZS 2013, Nr 7–8, poz. 71; tak samo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 lutego 2014 r., II AKa 5/14, L.).

Reasumując, przeprowadzona przez sąd a quo ocena dowodów ma charakter uogólnień pozostających

w sprzeczności z podstawowymi zasadami procesu karnego wyrażonymi w art. 7, art. 4 i art. 410 k.p.k., z których wynika, że organ postępowania kształtuje swoje przekonanie na podstawie wszystkich dowodów prawidłowo ujawnionych na rozprawie (korzystnych i niekorzystnych dla oskarżonego), a nie tylko – jak w niniejszej sprawie – na podstawie ogólnych informacji o przebiegu zdarzeń, wynikających z dowolnie wybranych i ocenionych dowodów (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2020 r., IV KK 156/19, L.). Błędy te nie pozwoliły sądowi meriti jednoznacznie ustalić okoliczności sprawy, w tym czynu pierwotnego w ramach przestępstwa z art. 299 k.k., a w konsekwencji nie pozwoliły także prawidłowo ustalić i cenić okoliczności odnoszących się do – ściśle wiążącej się z bytem tego czynu - zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek zasadny na podstawie wyżej opisanego zarzutu.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

1.7. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Uwzględniwszy uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19 (L.), uznać należy, że w niniejszej sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości przed sądem pierwszej instancji. W kontekście wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, czynności procesowe, które w toku przewodu sądowego podejmował sąd okręgowy, były w istocie nieprzydatne dla osiągnięcia tego celu, jako że z obiektywnego punktu widzenia nieprowadzące do możliwości poczynienia trafnych ustaleń przez sąd pierwszej instancji, w zakresie przestępstwa bazowego ocenianego przez pryzmat znamion art. 299 k.k., a w konsekwencji także prowadzące do braku trafności oceny zarzutów aktu oskarżenia		

odnoszących się do udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Określenie tzw. przestępstwa bazowego stanowi konieczny element ustalenia, że doszło do realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2013 r., III KK 455/12, z dnia 4 października 2010 r., III_KK_28/11, OSNKW 2011/11/101; uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 19/13, OSNKW 2014/1/1, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 20/13, OSNKW 2014/1/2).

Przy czym ustalając te kwestie (istotne dla oceny zasadności aktu oskarżenia), jeżeli dla sądu pierwszej instancji – w składzie podstawowym, który rozpoznawał sprawę – przeprowadzenie pełnego przewodu sądowego w celu poczynienia ustaleń charakteryzowała szczególna zawilość, to sąd mógł rozpoznać sprawę w składzie kwalifikowanym (art. 28 § 3 k.p.k.). Sąd a quo nie mógł jednakże zaniechać ustalenia, czy przestępstwo bazowe zaistniało, czy też nie, jak i też przełożenia konsekwencji tych ustaleń na odpowiedzialność oskarżonego w zakresie wszystkich stawianych mu zarzutów, w szczególności odnoszących się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Zamieszczone w uzasadnieniu wyroku stwierdzenia sądu okręgowego, z których wynika, że takich ustaleń jednoznacznie nie poczynił, wskazują, że cały przewód sądowy został przez sąd okręgowy przeprowadzony wadliwie, a zatem występuje

konieczność jego powtórzenia w całości.	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd okręgowy powinien przeprowadzić przewód sądowy w całości, nie uchybiając konieczności ustalenia, czy czyn bazowy (pierwotny) co najmniej w zakresie przedmiotowych elementów wystąpił, czy też nie. Jak trafnie zauważa się w orzecznictwie, w ustaleniu realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., w tym znamienia pochodzenia "wartości majątkowych stanowiących brudne pieniądze", sąd zachowuje samodzielność jurysdykcyjną w granicach wyznaczonych treścią art. 7 i 8 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2021 r., II KK 245/21, L.). Poczynione ustalenia w zakresie wystąpienia albo nie czynu bazowego (pierwotnego) w ramach typu przestępstwa kwalifikowanego z art. 299 § 1 k.k., sąd meriti następnie wykorzysta, czyniąc prawidłowe ustalenia odnośnie do udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej w ramach opisanych w zarzutach aktu oskarżenia.</p> <p>Sąd ten powinien poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne, które będą wynikały z całokształtu wszystkich dostępnych dowodów i okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, rozstrzygając, czy oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa</p>	

przedstawione zarzutach aktu oskarżenia.	
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Z uwagi na treść orzeczenia kasatoryjnego i potrzeby rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, nie zachodziła konieczność orzekania w przedmiocie kosztów.

7. PODPIS
Piotr Schab Przemysław W. Radzik Dariusz Drajewicz (spr.)

1.8. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo	

	niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana